

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Прж.број 24112/22
17.11.2022. године
Београд

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 21. 12. 2022			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	05-917/21/22		8

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни апелациони суд у Београду, у већу састављеном од судија: Горана Божића, председника већа, Катарине Зечар и Драге Шошкић, чланова већа, уз присуство судијског саветника Маријом Вељовић Милованов, као записничара, у прекршајном поступку против окривљеног правног лица - Предузећа за маркетинг, издавачку делатност, радио и телевизију "HAPPY TV" d.o.o. са седиштем у Београду и окривљеног Миломира Марића са пребивалиштем у Београду, као одговорног лица у правном лицу, због три прекршаја из члана 78 став 1 тачка 15 и став 2 Закона о оглашавању, два прекршаја из члана 78 став 1 тачка 20 и став 2 Закона о оглашавању, те прекршаја из члана 78 став 1 тачка 3, 14, 16, 33 и став 2 Закона о оглашавању, одлучујући по жалби браниоца окривљених адвоката Александра Радојевића из Београда-Земуна, изјављеном против пресуде Прекршајног суда у Београду 11 Пр.бр. 8596/22 од 10.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, у складу са одредбама члана 100, члана 102, члана 269, члана 273 и члана 274 Закона о прекршајима ("Сл.гласник РС" бр. 65/13, 13/16, 98/16, 91/19) донео је:

ПРЕСУДУ

Делимично се усваја жалба браниоца окривљеног правног лица - Предузећа за маркетинг, издавачку делатност, радио и телевизију "HAPPY TV" d.o.o. са седиштем у Београду и одговорног лица у правном лицу Миломира Марића са пребивалиштем у Београду, адвоката Александра Радојевића из Београда - Земуна. ПРЕИНАЧУЈЕ се пресуда Прекршајног суда у Београду 11 Пр.бр. 8596/22 од 10.10.2022. године, у делу о изреченој прекршајној санкцији, тако што Прекршајни апелациони суд окривљеном правном лицу - Предузећу за маркетинг, издавачку делатност, радио и телевизију "HAPPY TV" d.o.o. са седиштем у Београду, ближих података у изреци првостепене пресуде, за прекршај из члана 78 став 1 тачка 15 у вези са чланом 32 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 1 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, за прекршај из члана 78 став 1 тачка 15 у вези са чланом 33 став 4 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 2 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 200.000,00 (двестотинехиљада) динара, за прекршај из члана 78 став 1 тачка 15 у вези са чланом 35 став 1 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 3 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у

износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, и за прекршај из члана 78 став 1 тачка 20 у вези са чланом 46 став 3 тачка 3 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 4 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, док се окривљеном Миломиру Марићу са пребивалиштем у Београду, као одговорном лицу у правном лицу, ближих података као у изреци првостепене пресуде, за прекршај из члана 78 став 2 у вези са ставом 1 тачка 15 у вези са чланом 32 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 1 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара, за прекршај из члана 78 став 2 у вези са ставом 1 тачка 15 у вези са чланом 33 став 4 Закона о оглашавању, ближе описаног у ставу I под тачком 2 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 20.000,00 (двадесетхиљада) динара, за прекршај из члана 78 став 2 у вези са ставом 1 тачка 15 у вези са чланом 35 став 1 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 3 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара, и за прекршај из за прекршај из члана 78 став 2 у вези са ставом 1 тачка 20 у вези са чланом 46 став 3 тачка 3 Закона о оглашавању, ближе описан у ставу I под тачком 4 изреке првостепене пресуде, применом члана 43 Закона о прекршајима, утврђује појединачну новчану казну у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара

- па се окривљено правно лице - **Предузеће за маркетинг, издавачку делатност, радио и телевизију "HAPPY TV" d.o.o. са седиштем у Београду, ближих података у изреци првостепене пресуде, применом члана 45 став 2 тачка 2 Закона о прекршајима, ОСУЂУЈЕ на јединствену новчану казну у износу од 500.000,00 (петстотинахиљада) динара, коју казну је окривљено правно лице дужно да плати у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, а у противном ће се суд посебним решењем, на основу члана 315 Закона о прекршајима, одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне, а**

- **окривљени Миломир Марић са пребивалиштем у Београду, као одговорно лице у правном лицу, ближих података као у изреци првостепене пресуде, применом члана 45 став 2 тачка 2 Закона о прекршајима, ОСУЂУЈЕ на јединствену новчану казну у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара, коју казну је окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, а у противном ће се првостепени суд посебним решењем, на основу члана 315 Закона о прекршајима, одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне.**

У преосталом делу се пресуда Прекршајног суда у Београду 11 Пр.бр. 8596/22 од 10.10.2022. године ПОТВРЂУЈЕ а жалба браниоца окривљених ОДБИЈА као несонована.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Прекршајног суда у Београду 11 Пр.бр. 8596/22 од 10.10.2022. године окривљено правно лице - Предузеће за маркетинг, издавачку делатност, радио и телевизију "HAPPY TV" d.o.o. са седиштем у Београду и окривљени Миломир Марић са пребивалиштем у Београду, као одговорно лице у правном лицу, у ставу I изреке пресуде су оглашени одговорним за три прекршаја из члана 78 став 1

тачка 15 и став 2 Закона о оглашавању и један прекршај из члана 78 став 1 тачка 20 и став 2 Закона о оглашавању, и за исте осуђени на јединствене новчане казне у износу од 4.000.000,00 динара - правно лице и 500.000,00 динара - одговорно лице у правном лицу, док су у ставу II изреке првостепене пресуде окривљени на основу члана 250 став 1 тачка 3 Закона о прекршајима ослобођени од одговорности за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 3, 14, 16, 20, 33 и став 2 Закона о оглашавању, с обзиром на то да није доказано да су учинили прекршаје за које се терете поднетим захтевом за покретање прекршајног поступка. Истом пресудом су окривљени обавезани да на име трошкова прекршајног поступка плате паушални износ од по 5.000,00 динара.

Против првостепене пресуде жалбу је уложио бранилац окривљених, побијајући исту у осуђујућем делу због битне повреде одредаба поступка, повреде одредаба материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о прекршајној санкцији, са предлогом да Прекршајни апелациони суд првостепену пресуду укине и одржи претрес на којем ће правилно утврдити чињенично стање и окривљене ослободити од одговорности за све прекршаје за које се терете. Указано је да је изрека првостепене пресуде неразумљива јер за прекршаје описане у ставу I и то под тачком 1 и 2 изреке није јасно наведено време извршења прекршаја, док је за прекршаје под тачком 2 унето тумачење Закона о оглашавању и Правилника о оглашавању у електронским медијима, а за прекршај описан под тачком 3 изостављен приказано у емисији, чиме су учињене повреде одредаба из члана 264 став 1 тачка 14 Закона о прекршајим у вези са одредбом члана 254 став 3 истог закона којом је јасно прописано да изрека мора да садржи чињенични опис прекршаја. Даље је указано да је првостепени суд учинио повреду одредаба из члана 264 став 2 тачка 3 Закона о прекршајима с обзиром на то да су у-образложењу одлуке изостали разлози, да су дати нејасни, да суд само паушално наводи за шта окривљене сматра одговорним, да постоји противречност између изреке и заузетих ставова, да је нејасно, имајући у виду да је у односу на првобитно донету одлуку суд само прибавио писану одбрану, зашто суд сада сматра да окривљени нису одговорни за за прекршаје за које их је претходно донетом пресудом огласио одговорним, да није јасно да ли је суд извео доказ увидом у видео снимке јер овај доказ не набраја у доказе које је извео а опет наводи да су исти јасни, те да суд са једне стране у потпуности поклања веру исказу сведока а окривље у једном делу ослобађа од одговорности за прекршаје. Такође је указано да Извештаји на које се суд у одлуци позива нису валидни докази јер поред тога што не садрже конкретне чињеничне наводе исти нису снадбевени печатом и потписом, на шта је писаном одбраном и указано суду, да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, те да је суд у односу на првобитну донету пресуду требао сада дати јасније образложење. Наводи се да је учињена и битна повреда из члана 264 став 2 тачка 4 Закона о прекршајима имајући у виду да окривљенима није достављен записник о извршеном увиду у саржину видео записа, да је окривљенима онемогућено да присуствују саслушању сведока и тиме да му постављају питања, те да испитани сведок није правилно саслушан јер недостају подаци за сведока прописани чланом 214 Закона о прекршајима, а одбрана је изнела примедбу на исказ сведока коју је суд оценио као навод који је без утицаја иако је иста значајна јер указује на присан однос суда и сведока. Такође се наводи да није јасно како је суд утврди да је окривљено одговорно лице поступало са нехатом, да није јасно ни чиме се суд руководио приликом доношења одлуке о јединственој новчаној казни, те да приликом одмеравања казни нису узете у обзир све околности на страни окривљених, нарочито да су ослобођени од

одговорности за 180 прекршаја.

Разматрајући списе предмета заједно са изјављеном жалбом и побијаном пресудом, које је испитао по службеној дужности у смислу члана 272 Закона о прекршајима, Прекршајни апелациони суд је нашао да је жалба браниоца окривљених делом основана, али да потребе за извођењем додатних доказа нема, тиме ни потребе за заказивањем и одржавањем претреса пред другостепеним судом, те да је ваљало донети одлуку као у изреци.

Наиме, првостепена пресуда, као ни поступак који је претходио њеном доношењу, по оцени Прекршајног апелационог суда не садрже битне повреде одредаба прекршајног поступка на чије постојање другостепени суд увек пази по службеној дужности у складу са одредбом члана 272 став 1 тач. 1 Закона о прекршајима.

Наводе жалбе којима се указује на учињену битну повреду прекршајног поступка из члана 264 став 1 тачка 14 Закона о прекршајима, односно које се тичу неразумљивости изреке, Прекршајни апелациони суд одбија као неосноване имајући у виду да су супротно жалбеним наводима у чињеничним описима прекршаја за које су окривљени оглашени одговорним садржани сви битни елементи прекршаја, те да навођење садржине одредаба члана 33 Закона о оглашавању и члана 18 Правилника о оглашавању спонзорству у медијима у чињеничном опису исти не чине неразумљивом. По оцени Прекршајног апелационог суда изрека првостепене пресуде је јасна и разумљива, нема противуречности између онога што се наводи у разлозима пресуде и чињеничног стања утврђеног у доказном поступку, изрека побијане пресуде садржи све неопходне елементе прописане одредбом члана 251 и члана 254 став 3 Закона о прекршајима, образложење одлуке о прекршају израђено је у складу са одредбом члана 254 став 4 Закона о прекршајима и садржи разлоге о одлучним чињеницама, који су потпуно јасни и ни у чему противуречни. Исто тако овај суд налази да је утврђено чињенично стање у прекршајном поступку према окривљенима правилно правно оцењено као прекршаји који су наведени у изреци првостепене пресуде, па је жалба браниоца окривљених по основу повреде материјалног права неоснована.

Такође, неосновано се жалбом браниоца указује на учињену битну повреду из члана 264 став 2 тачка 4 Закона о прекршајима, односно неосновано се жалбом указује да је учињена повреда права окривљених на одбрану с обзиром на то да је првостепени суд у поновном поступку у потпуности испоштовао одредбе члана 93 Закона о прекршајима, односно окривљенима је у потпуности омогућио да изнесу одбрану, да се изјасне о чињеницама и свим доказима који их терете, који су одбрани достављени, и да изнесу све чињенице и доказе који им иду у корист. Околност да окривљени нису позвани на рочиште на којем је испитан сведок, без утицаја је на питање повреде права окривљених на одбрану имајући у виду да су се окривљени упознали са исказом сведока и да су се на исти изјаснили.

Надаље, другостепени суд налази да је одлука првостепеног суда правилна и у погледу утврђеног чињеничног стања јер су у поступку докази изведени у довољној мери и ти докази цењени на објективан начин, у складу са разумним закључивањем, па све чињенице које чине бића прекршаја за које се окривљени оглашени одговорним утврђене са извесношћу, односно на основу доказа изведених у поступку, које је првостепени суд навео у разлозима пресуде и правилно ценито, утврђена је одговорност окривљених за прекршаје јер је са извесношћу утврђено да су окривљени критичним приликама, описаним у ставу I изреке, поступали противно одредбама члана 32, 33 став 4, 35 став 1 и 46 став 3 тачка 3 Закона о оглашавању и тиме починили прекршаје из члана 78 став 1 тачка 15 и 20 и став 2 Закона о оглашавању, о чему су у одлуци дати

ваљани разлози које овај суд у свему прихвата као правилне.

Сходно наведеном, и наводе жалбе којима се тврди другачије, односно да је чињенично стање непотпуно разјашњено, те да нису у одлуци дати јасни разлози Прекршајни апелациони суд одбија као неосноване, посебно ако се има у виду да жалбом нису дати конкретни аргументи који би овакав закључак првостепеног суда, довело у сумњу. Околност да је суд поклонио веру исказу сведока "у целини", а собзиром на то да је окривљене делом ослободио а делом огласио одговорним за прекршаје, говори да се ради само о непрецизном изражавању суда, односно да се оваква констатација односи само на део чињеница у вези са којима је утврђена одговорност окривљених, те иста није од утицаја на законитост пресуде. Околност да извештаји Регулаторног тела за електронске медије нису оверени печатом и потписом истог не воде у сумњу њихову валидност јер су исти суду и достављени управо од стране Регулаторног тела за електронске медије, посебно ако се има у виду да окривљени не оспоравају садржину ових извештаја.

Прекршајни апелациони суд одбија као неосноване и жалбене наводе бранилаца којима се указује да је првостепени суд пропустио да утврди субјективни однос окривљеног према делу јер првостепени суд је исти правилно определио у образложењу одлуке, односно првостепена одлука садржи разлоге о одговорности правног лица за дело за које су оглашени одговорним и за урачунљивост и виност одговорног лица, чиме се има сматрати да су утврђени сви субјективни елементи прекршаја за који су окривљени оглашени одговорним.

Суд је имао у виду и остале жалбене наводе али налазећи да исти нису били од утицаја на доношење другачије одлуке и оцену законитости првостепене одлуке није их посебно анализирао.

Међутим, основано се жалбом браниоца побија одлука првостепеног суда у погледу утврђених појединачних новчаних казни окривљенима за учињене прекршаје. Наиме, иако је приликом одмеравања појединачних новчаних казни за сваки од прекршаја окривљенима првостепени суд имао у виду околности прописане чланом 42 Закона о прекршајима, по оцени овог суда није дао адекватан значај олашавајућим околностима на страни окривљених, односно имајући у виду одсуство тежих последица, утврђен најнижи степен одговорности, околности прекршаја, те да у списима нема доказа да су окривљени правоснажно кажњавани у последње четири године, по мишљењу Прекршајног апелационог суда у конкретном случају су се стекли услови за примену одредаба члана 43 Закона о прекршајима, па је имајући у виду наведене околности, те све остале околности констатоване у првостепеној одлуци, донета одлука као у изреци, уз оцену другостепеног суда да ће се и овако изреченим јединственим новчаним казнама остварити сврха и циљ кажњавања, односно утицати на окривљене да убудуће не чини овакве или сличне прекршаје. Уколико окривљени казне не плате у року првостепени суд ће о начину извршења одлучити посебним решењем руководећи се разлозима целосходности и ефикасности сагласно члану 41 и 315 Закона о прекршајима.

На основу изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде према члану 273 и члана 274 Закона о прекршајима.

Против ове пресуде жалба није дозвољена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Горан Божић

